

Dominik Markoš

Kto je pre Teba Ježiš?

Kto je pre mňa Ježiš... Kto je Ježiš pre Teba? „Kto som pre Teba?“ Túto otázku dnes Ježiš „zvedavo“ položí každému, kto si našiel cestu do jeho chrámu a je prítomný na sv. omši. Ako na ňu odpovieme? Pozrime sa najprv, ako odpovedali apoštoli.

Keď Ježiš prišiel do okolia Cézarey Filipovej, pýtal sa svojich učeníkov: „Za koho pokladajú ľudia Syna človeka?“ Oni vraveli: „Jedni za Jána Krstiteľa, iní za Eliáša a iní za Jeremiáša alebo za jedného z prorokov.“ „A za koho ma pokladáte vy?“, opýtal sa ich. Odpovedal Šimon Peter: „Ty si Mesiáš, Syn živého Boha.“ Ježiš mu povedal: „Blahoslavený si, Šimon, syn Jonášov, lebo ti to nezjavilo telo a krv, ale môj Otec, ktorý je na nebesiach. A ja ti hovorím: Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju Cirkev a pekelné brány ju nepremôžu. Tebe dám kľúče od nebeského kráľovstva: čo zviažeš na zemi, bude zviazané v nebi, a čo rozviažeš na zemi, bude rozviazané v nebi.“ Potom prikázal učeníkom, aby nikomu nehovorili, že on je Mesiáš. (Mt 16, 13-20)

Apoštoli v uvedenom evanjeliu zo sv. Matúša spomínajú viaceré názory druhých ľudí. Ale keď sa ich Ježiš pýta na ich vlastný názor, všetci mlčia, teda až na Petra. S nami ľuďmi je to dodnes podobné. Vždy je ľahšie opakovať názory druhých, ako mať svoj vlastný.

Za koho teda pokladám Ježiša ja?

K odpovedi na túto otázku mi pomáha skúsenosť, ktorú máme mnohí. Napr. ideme k lekárovi a ten nám oznámi nepríjemné: Máte cukrovku. Slovo, ktoré vyslovil človek. A ktoré sa človekovi votrie do srdca a odtiaľ sa človekovi vlije a hľodá každý deň. Uvedomíme si, že potrebujeme zmeniť svoj život a aj to urobíme. Skúsenosť s tým, ako vie nepríjemné ľudské slovo zmeniť náš život a „prebýva“ v nás každý deň, je žiaľ celkom bežná.

Ako je to ale so Slovom, ktoré hovorí nie človek ale Boh? Vie aj Ono prebývať v nás každý deň nášho života? Môže náš život zmeniť?

V dnešnom 1. čítaní (Iz 22,22) sa hovorí o niekom, kto dokáže otvoriť dvere tak, že ich nikto nemôže zavrieť a zavrieť

dvere tak, že ich nikto nedokáže otvoriť. Toto Božie slovo – za okolností, ktoré tu nebudem rozoberať – ma v mojom živote Boh pozval žiť celý 1 rok z môjho viac ako 40 ročného života. Deň čo deň som sa snažil skúmať rozličné dvere vo svojom srdci. Mnohé viedli do minulosti a hoci som sa ich usiloval zavrieť, vždy sa znovu otvárali a prichádzali do môjho života „veci“, ktoré mi neboli príjemné. Mnohé ma prepájali zo súčasnosťou, ktorú som žil a vzbudzovali radosť ale aj smútok, istotu ale aj obavy a strach, nádej ale aj pochybnosti. A ďalšie dvere boli tie, za ktorými sa ukrývala moja budúcnosť. Čítil som, že za nimi by mala viesť cesta môjho života, ale nie vždy som mal odvahu ich otvoriť, nie vždy som vedel, ako ich otvoriť.

Ježiš je pre mňa ten, kto má kľúče od všetkých dverí môjho života. Tých minulých, súčasných ale aj budúcich. (Je ten, o ktorom sv. Ján píše, že má dokonca kľúče od smrti aj podsvetia....) Za ten spomínaný rok môjho života Ježiš svojou „kristovskou“ mocou uzavrel viaceré minulé dvere môjho života, za čo som mu veľmi vďačný. A otvoril mnohé dvere, ktoré som sa otvoriť bál. A spolu s ním som mohol vojsť do viacerých dverí svojej budúcnosti, bok po boku... A neurobil to iba pre mňa, robí to pre všetkých. Viacerí sme to vtedy zažili, lebo to bola skúsenosť nie mňa ako jednotlivca, ale ako spoločenstva, farnosti.

Pamätám si, ako na jednej sv. omši práve v túto 21. nedeľu v cirkevnom roku „A“ sme o tom hovorili. A keďže Ježiš je pre mňa nie len niekto, o kom môžeme hovoriť teoreticky, tak sme to hneď vyskúšali aj v praxi. Pozval som ľudí, aby v tichu porozmýšľali a vybrali si 1 dvere, ktoré by chceli vo svojom živote zavrieť, ale nevedia to urobiť svojou ľudskou silou. A tiež, aby si v tichu vybrali vo svojom srdci dvere, ktoré by chceli otvoriť, ale nedajú sa otvoriť ich kľúčmi. A potom som ich pozval postaviť sa, tých ktorí chcú. A potom som prosil Ježiša, ktorý tam s nami bol, aby pre každého z nás, ak je to Jeho vôľa, k tým dverám prišiel. A bola to vzácna a svätá chvíľa. Vždy je, keď sa človek môže presvieďať o tom, že Boh, v ktorého verím je živý. Že slovo, ktoré hovorí, je mocné.

Ten istý Ježiš bude na Tvojej sv. omši DNES.

Svätý Augustín
Peter Paul Rubens
(1536-1538, olej na plátne – NG Praha)

*Skveje sa veľkňaz
v nebi veľmi slávnym,
bronie sa skvelá
učiteľov hviezda,
rozsieva všade to,
čo mu Boh zveril:
jas pravej viery.*

*Nebeský Sion,
ďakuj Bohu spásy,
radostne plesaj
s týmto mužom slávnym,
že ho Pán k sebe
tiahol svetlom krásnym
a hlasom jasným.*

*On svätú vieru
dodnes upevňuje
a ničí zbrane všetkých
temných bludov,
skazené mravy napravuje,
čistí učením istým.*

*Bedlivý strážca
Ježišovho stáda,
tvoj príklad vzácnny
žiari kňazom, mníchom,
pros za nás v nebi,
nech sa ku nám skláňa
tvár nášho Pána.*

*Trojici svätej bud' česť,
chvála, sláva;
jej hĺbku tvoj duch
tu na zemi skúmal.
A za to, že si Božiu pravdu
strážil, v nebi ťa blaží. Amen*

Krásne slová môjho srdca

Ž 45, 2.6: *Moje srdce prekypuje krásnymi slovami, svoje verše venujem kráľovi. Môj Jazyk je ako pero rýchlopisca. Tvoje ostré šípy zasiahnu srdcia kráľových nepriateľov, poddajú sa ti národy.*

Môj Bože, prichádzam k tebe vo svetle slov tohto žalmu a s láskou v srdci, ktoré prekypuje krásnymi slovami. Najkrásnejšie slová patria najkrásnejšiemu zo všetkých a tým si ty, milujúci Bože. Len láska vie vyspievať najkrásnejšie slová Bohu, ktorý je Láskou. Ak moje srdce prekypuje krásnymi slovami, je to preto, že miluje a hľadá na Toho, kto je najkrásnejší spomedzi všetkých.

Dobry Bože, chcel by som patriť k tým, ktorí nielen môžu povedať: *Mám a nosím v sebe Srdce svojho Boha a Boha môjho srdca*, ale tiež k tým, ktorí tak aj žijú. Túžim nájsť najkrásnejšie slová, no krásnejšie slová než slová lásky nájsť neviem. Len srdce naplnené láskou dokáže hovoriť najkrásnejšie slová. Len srdce, ktoré uverilo a objavilo Lásku, ktorou si ty, dokáže od radosti prekypovať najkrásnejšími slovami.

Dobry Bože, moje srdce prekypuje krásnymi slovami vtedy, keď ty prebývaš vo mne, keď je moje srdce naplnené láskou, keď milujem a som milovaný. Najkrásnejšie slová lásky sa vo mne rodia pri myšlienke, že ma miluješ takého, aký som. Vtedy, keď viem, že sa ma nikdy nevzdávaš, keď so živou vierou môžem prežívať, že tvoja láska ku mne nepozná hraníc a nejstvie nič, čo by ťa mohlo odlúčiť od lásky ku mne.

Mohlo by sa stať iba to, že by som o tvoju lásku nestál, neprijal ju či odmietol. No tvoju lásku ku mne nemôže nič zničiť, ani ja sám. Mohol by som byť k nej len ľahostajný.

Ak moje srdce prekypuje krásnymi slovami, svedčí to o tom, že ty si Pánom môjho srdca a že si v ňom. No rovnako je svedectvom toho, že som svoje srdce otvoril tvojej láske a usilujem sa žiť láskou tvojho Srdca.

Dobry môj Bože, no tiež musím so smútkom a s ľútosťou v srdci vyznať aj chvíle života, keď moje srdce neprekypuje krásnymi slovami; keď sa môjho srdca zmocňuje nie krásna láska, ale bolesť, zranenie, urazenosť, poníženie druhými.

Pane, sú chvíle, keď moje srdce prekypuje boľavými slovami, slovami zraneného srdca, slovami srdca, ktoré trpí neprijatím, nepochopením a nespokojnosťou.

Môj Bože, sú chvíle, keď v mojom srdci chýbajú krásne slová. Je to vtedy, keď v mojom srdci vychladne láska. Preto ťa prosím, nikdy nedopuť, aby môjmu srdcu chýbala tvoja láska. Po celý život chcem prekypovať krásnymi slovami srdca, ktoré ťa miluje a ktoré miluješ ty.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Fatimská sobota:

V sobotu 2. septembra o 7:15 bude fatimská pobožnosť a o 8:00 sv. omša.

Začiatok školského roku:

O dva týždne, v nedeľu 10. septembra, pri druhej sv. omši budeme vzývať Ducha Svätého o pomoc pre žiakov, študentov i učiteľov.

Zastupovanie:

V pondelok až streda ma bude zastupovať vdp. JUDr. ICLic. Branislav Trubač, farár z Budmeric.

Púť do Šaštína:

Pozývam vás na púť k Sedembolestnej Panne Márii do Šaštína v piatok 15. septembra. Je to vzácna príležitosť v roku 100. výročia zjavení Panny Márie vo Fatime.

Objednáme autobus pre farnosť. Zapište sa, prosím, v sákristii kostola.

Odrazu vedel všetko

Zvonenie ma vydurilo z postele. „Umiera. Pýtal sa na vás.“ Celé hodiny som pri ňom presedel. Nevedel umrieť. Štyridsaťdeväťročný. Málokto z tých, čo som poznal, sa vedel tak tešiť zo života ako on. Jeho pevné telo v priebehu niekoľkých mesiacov celkom schradlo. Boli chvíle, keď zúrila na chorobu. Lipol na živote. Bojoval o život. Dúfal proti nádeji.

Obával som sa posledných hodín. Bol to veriaci človek, no v najjasnejších chvíľkach, keď bol pri vedomí, sa ma zmätene pýtal: „Prečo? Ak jestvuje vo svete Božie riadenie, prečo potom toto utrpenie a umieranie? Som ešte predsa mladý, moja rodina sa nemôže bezo mňa zaobísť. Prečo?“

No v rozhodujúcom okamihu, namiesto aby stratil vieru a celkom prepadol zúfalstvu, z najhlbších vrstiev jeho bytia vystúpila pokojná dôvera. Nepochopiteľná dôvera, ktorá má korene hlbšie ako myslenie a cítenie. Zrazu vedel všetko. Dojemne sa rozlúčil so svojou ženou a deťmi. Akoby ho pevne držala nejaká neviditeľná ruka a akoby náhle celou svojou bytosťou pocítil dokonalú bezpečnosť.

Adalbert L. Balling „Mám ťa rád“

Sväté omše v 21.týždni cezročného obdobia - (A)

31.VIII. štvrtok *Spovedanie 16:00-18:00 a po sv.omši*

18:00 *Za Ľ Mateja a Máriu Jarábkových a rodinu*

1.IX. piatok *Spovedanie 15:00-18:00 a po sv.omši*

18:00 *Za ĽLýdiu Bednáríkovú, rodičov Ochabových a Bednáríkových*

2.IX. sobota *Spovedanie 7:30-08:00*

08:00 *Za Ľ Alžbetu Palkovú (1. mesiac od smrti)*

Upratovanie kostola č.d. 203-228

3.IX. 22. Nedeľa cezročného obdobia - (A)

08:00 *Za Ľ Jozefa a Teréziu Hvizdových a dcéru Máriu*

Lektori: Macáková S., Pešková E.

11:00 *Za farníkov*

Lektori: Polakovič P., Polakovičová J.

14:00 *Posvätný ruženec, litánie*

Liturgický kalendár

28.VIII. pondelok Sv. Augustín, biskup a učiteľ Cirkvi – **Sp**

29.VIII. utorok Mučenícka smrť sv. Jána Krstiteľa – **Sp**

30.VIII. streda Bl. Alfréd Ildefonz, biskup

31.VIII. štvrtok Sv. Jozef z Arimatey a Nikodém

1.IX. piatok Sv. Egíd, opát - **Prvý piatok**

2.IX. sobota Bl. Ingrida, vdova

ROVNOVÁHA MEDZI PRÁVAMI A POVINNOSŤAMI

Poslali k nemu niekoľko farizejov a herodiánov, aby ho podchytili v reči. Tí prišli a povedali mu: „Učiteľ, vieme, že vždy vravíš pravdu a neberieš ohľad na nikoho, nehľadáš na osobu človeka, ale podľa pravdy učíš Božej ceste, Slobodno platiť cisárovi daň, či nie? Máme platiť, či nemáme?“ Ale on poznal ich prefíkanosť a povedal im: „Čo ma pokúšate?! Prineste mi denár, nech sa naň pozriem!“ A oni priniesli, Spýtal sa ich: „Čí je tento obraz a nápis?“ Oni mu odpovedali:

„Cisárov.“ A Ježiš im povedal: „Čo je cisárovo, dávajte cisárovi, a čo je Božie, Bohu.“ I obdivovali ho.

(Mk 12,13-17)

Moderný človek ľahko zabúda na pomer, alebo skôr nepomer toho, čo dostal, a toho, čo je povinný dať.

(Svätý Ján Pavol II.)

Spomeň si na včerajšie rozjímanie. Spravodlivosť je, dať každému, čo mu patrí; Bohu, čo je Božie a cisárovi, čo je cisárovo. Ježiša na otázke spravodlivosti chceli farizeji a zákonníci dobehnúť. Vymysleli takú otázku, ktorou ho chceli dostať do úzkych. Buď si znepriatelí ľud alebo cisára. Vyhovovalo im oboje. Prepočítali sa však. Zabudli, že Ježiš je Boží Syn a že jeho múdrosť je múdrosť Božia. A odpoveď na intrigánsku otázku bola geniálna.

Rímsky právnik Ulpián definoval spravodlivosť ako stálu a trvalú vôľu zabezpečiť každému jeho právo. Spravodlivosť môžeme vyjadriť aj ako rovnováhu medzi právami a povinnosťami. Dnes sa mnohí dovoľávajú spravodlivosti, priam kričia po spravodlivosti. Ľudia si veľmi silno začali uvedomovať svoje práva. Zdá sa však, že akosi zabúdajú na svoje povinnosti. Každý chce mať práva, nik nechce mať povinnosti. A tu vzniká veľká nerovnováha, čiže nespravodlivosť, ktorú dnes vnímame na každom kroku. Zabúdame totiž na jednu vec: kde je právo jedného, tam vzniká povinnosť druhého.

Čo ty, ako si plníš svoje povinnosti? Či tiež myslíš len na svoje práva? Staré rímske príslovia hovoria: *Serva ordinem, et ordo servabit te.* Znamená to: Zachovaj poriadok a poriadok zachová teba. Poriadok možno vyjadriť nasledovne: Najskôr povinnosti, potom to, čo je užitočné a až potom zábava a voľný čas. Ak si to poprehadzuješ, začne chaos, ktorý ťa bude ničiť. Napríklad, v noci treba spať, nie hrať hry. Ako môžeš na druhý deň v škole fungovať, ak do noci „gamblíš“ na PC? Alebo, ako môže byť poriadok v tvojom živote, ak prvé čo urobíš, keď prídeš zo školy je, že zapneš telku a pozeráš do večera? Nezabudni: zachovaj poriadok a poriadok zachová teba.

Spravodlivý Bože, je toľko nespravodlivosti vo svete. Občas nechápem, ako sa na to môžeš pozerieť. Lenže čo, veď aj ja sám som často nespravodlivý. Od druhých veľa očakávam, ale ja sa len málo snažím. Aj od Teba veľa chcem, no tak málo som ochotný obetovať. Pane, nauč ma dávať, nielen brať, a pomôž mi byť zodpovedným vo svojich povinnostiach.

Marián Sivoň „Moderný svätý“

Prečo práve ja?

Možno dávať rady, ale nemožno naučiť konať.

Rochefoucauld

„Prečo práve ja?“ sputuje sa Adam neprestajne a od bolesti reve.

Dnes ráno sa ešte smejúc vyviezol lanovkou na vrch. Bol prekrásny slnečný deň, prašný sneh - mal naozaj dôvod tešiť sa. „Aký nádherný deň!“ zvolal a letel ako šíp do údolia, prvý spomedzi kamarátov. Uprostred zastal, aby počkal na sestru a jej priateľa. Sneh sa ligotal. Kryštáliky sa trblietali na slnku. Adam, oslepený tým jasom, zatvoril oči.

O niekoľko sekúnd bola všade tma. Niekoľko doňho vrazil, strhol ho na zem, ťahal celé metre za sebou. Na saniach ho odviezli dole. Mal zlomenú nohu.

„Prečo práve ja?“ sputoval sa Adam, keď sedel v nemocničnej čakárni. „Na kopci sa to hemží ľuďmi, a jedine mňa to postihne.“

Dovolenka, na ktorú sa tak tešil, stala sa mu osudnou. Slzy sa mu tsnú do očí. Jeho sestra ho drží za ruku, ale nie je to útecha. „Prečo práve ja?“ sputuje sa jej, no ona len pokrčí plecami.

Muž, ktorý sedel vedľa neho, začal rozprávať: „Na moje desiate narodeniny som s kamarátmi bežal na rozcvičenie jedno kolo. Boli sme samí dobrí športovci. Nechcem sa chváliť, ale ja som bol najlepší. Sníval som o kariére futbalistu. Tréner mi hovorieval: ‚Ty máš cit pre loptu, to som ešte nevidel, Už som sa videl ako hviezda štadiónov. Na moje desiate narodeniny, keď sme bežali to kolo, vrazil do nás opitý vodič auta. Traja srne ostali zranení, ja najťažšie. Museli mi amputovať nohu.“

Adam si až teraz všimol, že ten človek má len jednu nohu. Muž prikývol: „Áno, veď vidíš. Vtedy som si aj ja kládol otázku, prečo práve ja? Reptal som na Boha a na svoj osud. Prečo, sputoval som sa, mi dal Boh také nadanie a potom mi vzal možnosť rozvíjať ho?“

Muž sa oprel o svoju barlu, láskavo pozrel na Adama a pokračoval: „Hovorí sa, že vždy keď Boh jedny dvere zatvorí, druhé otvorí. Keď som prekonal svoje sklamanie, trávil som hodiny, ktoré som prv prežíval na futbalovom ihrisku, za klavírom. Dnes som známy skladateľ a klavirista. Hudba sa mi stala osudom, poznačila celý môj život. Futbal by bol mal pre mňa význam jedno, nanajvyššie dve desaťročia.“

Adam veľkými očami pozeral na cudzieho človeka. Ten vzal svoje barly a vstal.

Pri odchode mu povedal: „Aj keď je teraz pre teba všetko čierne, nezabúdaj, že uprostred noci sa začína nový deň.“

*Pane,
prijmi ma takého, aký
som, ale nechaj ma stať
sa takým, akého ma ty
chceš mať.*

Pápež Ján Pavol I.

Max Rosler „Skoré uzdravenia“

Na minútku

Pane, nauč ma niečo od tejto prostitútky

Teraz sa už môžem po rokoch priznať, že keď som išiel do seminára, ťažko som to znášal. Bol som naučený na iný spôsob života: karate, horolezectvo, puška, kone, les... a zrazu šok.

Prvú noc v seminári som otvoril okno a predom mnou bol štvormetrový múr. Hľadal som chyty, vstupy, ako by som ten múr ako horolezec preliezol. Obdivoval som mladých osemnásťročných chlapcov, ktorí prišli so spevom a radosťou, a tichučko som im závidel. Bože, daj aj mne radosť. Ja som mal tridsať rokov, dlhé vlasy, bol som strapatý, neoholený... a bolo treba sa zrazu holiť, česať, obliekať do reverendy. Prvý raz nás pustili domov na Dušičky. Bohoslovci vedia, ako to vyzerá s návštevami: tetka, babka, krstná, treba obísť všetky domy. Druhý deň mi vyšiel čas aj na iné domy, aj na verejný dom, kde som predtým už bol.

Vošiel som do dverí, naraz vybehol oproti mne veľký pes, oňuchal ma, a keďže si ma pamätal, vrátil sa nazad. Oproti dverám sedel chlap, ktorý hral karty. V ruke mal kartu a išiel prebiť. Keď ma uvidel, cigareta mu skoro vypadla z úst. Všetci stíchli. Naraz som z boku zbadal ženu, môžeme ju volať Mária Magdaléna. Ak to povieť drsnejšie, tak prostitútka. Žlté vlasy, silno odfarbené, nebola namaľovaná, ale natretá. Hrubo natretá. Čierne-fialovo-modro-zelené oči, červené jablká umelo na lícach a pomarančové ústa.

Táto žena sa rozbehla proti mne. Pomyslel som si: *Ide ma zvaliť?* Chytila ma za ruku... a chcela ju pobožkať. Stiahol som ruku. Prečo mi ju ide bozkávať? Čo som svätec? A skôr než som si to uvedomil, dostal som pusku na líce. Pomarančovú, marhuľovú.

Tá žena sa vrátila naspäť a pustila sa do plaču. Spýtal som sa ich hovorca: „Čo sa jej stalo?“

„Vieš, Maroš, ona ťa čakala.“ „Ako čakala?“ „Čakala... Keď pustili na Dušičky bohoslovcov domov, ona povedala, že prídeš. My sme jej všetci hovorili, že už nie, už išiel študovať za farára a do tohto verejného domu už nikdy nevstúpiš. Ona jediná nás presviedčala, že prídeš. Hovorili sme jej: Neprišiel včera, nepríde ani dnes. Maroš, a ty si prišiel!“

Ticho zvesili uši, ani nepípli. *Duchu Svätý, teraz by som mal niečo povedať. Ale čo?*

Pristúpil som k tej žene. Predbehla ma. Chytila fľašku, neviem, čo v nej mala. „Ak mi chcete rozprávať o Bohu, toto je môj boh. Ak budete rozprávať niečo iné, roztrepem vám ju o hlavu.“

„Milá pani, toto nie je váš Boh. Boh, ten istý Boh, ktorý je aj mojím Bohom, je niekto celkom iný. Je to ten, ktorý vás neprestal milovať. Ujasníme si jednu vec: On vás neprestal milovať a miluje vás takú, aká ste. Nemusíte ani malíčkom pohnúť, ani sa zmeniť, nič. Boh nemiluje podmienenčne ako my ľudia. Boh miluje nepodmienenčne, on vás má rád takú, aká ste!“

Rozplakala sa, pustila fľašku a plakala silno. Tie farby na jej tvári sa jej začali rozlievať ako dúha, všetko sa zlialo, začala si utierať slzy, sliny, všetko.

Pozrel som sa bokom a tam som zbadal muža - bez ženy, ako leží na posteli. Spoznal som ho. Pane, Bože, Duchu Svätý, veď ja toho muža poznám. Bol to žobrák, alkoholik, mohli by sme ho nazvať lotor, darebák, gangster. Ak by ste mu dali akýkoľvek prívlastok, vždy by ste sa trafili. Mohli by sme podľa Svätého písma citovať, prečo mu nepomôcť.

Keď sme chodili do kostola či z kostola, on tam ležal v tráve, doriadený, špinavý. Bol to ochrnutý chlap... a predstavte si, táto žena, prostitútko, ho zdvihla, okúpala, nakínila, uložila do svojej postele. Nemala z neho nič ako zo svojho zákazníka, keďže bol ochrnutý.

Keď som to videl, začal som sa modliť: Pane Bože, aký škaredý obal a aké krásne jadro som tu našiel. Pane, nauč ma niečo od tejto ženy, od prostitútky. Aby som sa

nevyhovárал a ešte sa maskoval Svätým písmom. Pane, nauč ma, aby som pomáhal ľuďom tak ako táto žena. Bože, aký škaredý obal, ale aké krásne jadro som našiel. V tomto dome plnom pelechú nádherné jadro, nádherný diamant.

Obrátil som sa k tej žene, uslzenej, rozmazanej: „Prečo ste to urobili?“

Povedala to drsne: „Čo som ho mala nechať, nech zdochne ako pes?“

Pristúpil som k nej a hovorím jej: „Milá pani, ja neverím, že vy budete zatratená, neverím tomu...“

Rozplakala sa silnejšie. Keď doplakala, poutierala sa a hovorí: „Keď vy budete farárom, pôjdem k vám na spoved!“ Splnilo sa to po rokoch. Prozreteľnosť Božia to tak chcela, predstavte si to.

Tesne pred jej smrťou ma zavolali, dobehol som do nemocnice ešte v montérkach. Nemôžem vám povedať hriechy, ale môžem povedať, že to bola taká krásna spoved', že som si povedal: Pane, je pravda, čo hovoríš: Mýtnici a prostitútky nás predídu do Božieho kráľovstva.

Vďaka akej vlastnosti? Vďaka pokore. Veľkí hriešnici a veľkí svätci. Oni sú pokornými ľuďmi, nepotrebnú sa pred druhými robiť čnostnými. Sú blízko pri Bohu, lebo sa hnusne nenafukujú. Neponorňávajú sa so susedom, kto je lepší, kto chodí viac do kostola, viac na prijímanie.

Veľkí svätci a veľkí hriešnici toto nerobia. Porovnávajú sa s Ježišom a vždy vedia, že sú maličkí, sklopia oči.

Priznám sa vám, keď mi je ťažko, modlím sa k tejto žene. Nemodlím sa za ňu. Možno je tu nejaký dogmatik, ktorý by ma chytil za ucho. Modlím sa: „Pani, na zemi som vám pomohol, však? Teraz vy pomôžte mne, zhora. Prosím. Máte blízko k Ježišovi, pomôžte, vyproste, veď je to pre mojich chlapcov a dievčatá.“

Títo ľudia náš často predbehnú.

Farár Marián Kuffa „Maturita z lásky“

Zamyslenia

Čas

„Presýpacie hodiny nám nepripomínajú iba neúprosne plynutie času, ale evokujú v nás aj myšlienku na prach, na ktorý sa raz všetci obrátíme,“ napísal v osemnástom storočí nemecký vzdelanec Georg Christoph Lichtenberg. Pamätáme si, čím nás inšpirovali odbíjajúce hodiny na silvestrovskú noc - na rozhraní nového časového obdobia? Možno sme pri zvuku strieľajúcich fliaš šampanského a mnohých vzájomných žičeniach na to ani nepomysleli. Možno sme mysleli len na skutočnosť, ktorú sme s ľútosťou skomentovali: sme opäť o rok starší!

Preto sa dnes môžeme zamyslieť nad touto hodnotou, ktorá v našom živote znamená veľa.

Čas, ty rieka bez brehu, dotýkaš sa ma svojím tajomstvom z prameňa večnosti, prúdiš do môjho dnešného dňa, daruješ mi prítomnosť pre môj život.

Čas, ty pieseň bez speváka, keď je celkom ticho, môžem ťa počuť, keď hviezdy padajú z neba, keď sa milujúci zjednotia so všetkými, ktorí tušia Boží sen v tvári svojich milovaných. Vtedy prestávaš na okamžik upozorňovať na začiatok a na koniec.

Čas, ty začiatok konca môjho pominuteľného života, pozvanie na život, rýchlo prechádzajúci čas, tisícovaké prebudenie ráno a tak veľa zabudnutia, túžba po domove uprostred života, víchrica premeny, bolesť a radosť, most večnej vlasti.

Je to veľmi zložitá situácia nemať čas, lebo človek potrebuje čas, aby sa stal človekom.

„Ja som Alfa a Omega, hovorí Pán Boh, ktorý je, ktorý bol a ktorý príde, Všemohúci (Zjv 1, 8).“

Budúcnosť je skrytá vo mne a tebe ešte nepatrím - akoby sa nám prihovárал čas. Ja sa však spolieham na teba, Pane, a hovorím: „Ty si môj Boh, v tvojich rukách je môj osud“ (Ž31, 15-16).

Viliam Judák „Vo všedný deň nevšedne“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku